

Ár 2013, föstudaginn 13. desember er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Oddur Ólason.

Fyrir er tekið **mál nr. 71/2013**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 2. ágúst 2013, með kvörtun sóknaraðila, dagsettri 31. júlí 2013. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 12. ágúst 2013, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dagsettu 13. september 2013. Var bréfið sent sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dagsettu 13. september 2013, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust með bréfi, dagsettu 17. september 2013.

Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 15. nóvember og 13. desember 2013.

II.

Málsatvik.

Með úrskurði héraðsdóms Reykjavíkur, dags. 13. mars 2013, var bú MM tekið til gjaldþrotaskipta og var A hdl. skipaður skiptastjóri. Meðal eigna þrotamannsins var innstæða á orlofsreikningi hjá varnaraðila, nr. X. Síðast var greitt inn á reikninginn 10. desember 2012. Þann 2. júlí 2013 óskaði skiptastjóri eftir því við varnaraðila að öllum bankareikningum þrotamannsins hjá bankanum yrði lokað og innstæða þeirra lögð inn á reikning skiptastjóra. Varnaraðili synjaði beiðninni hvað varðaði fyrrnefndan orlofsreikning á þeim forsendum að ekki væri um að ræða eign þrotabúsins heldur fjárhagsleg réttindi hins gjaldþrota einstaklings sem ekki ættu undir skiptin.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dagsettri 31. júlí 2013.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst þess að viðurkennt verði að inneign á orlofsreikningi nr. X hjá varnaraðila sé eign M og að varnaraðili greiði þrotabúinu alla innstæðu reikningsins.

Vísar sóknaraðili til þess að samkvæmt 1. mgr. 72. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. taki þrotabú skuldara við öllum fjárhagslegum réttindum sem hann hafi átt eða notið við uppkvaðningu úrskurðar um gjaldþrotaskipti nema annað leiði af réttarreglum, eðli réttindanna eða löggæringi sem ekki verði hnekktt vegna gjaldþrotaskiptanna. Þar segi einnig að ef um einstakling sé að ræða megi þrotamaðurinn þó halda þeim fjárhagslegu réttindum sem fjárnám verði ekki gert í eða verði undanþegin fjárnámi.

Sóknaraðili vísar til þess að í 6. kafla laga nr. 90/1989 um aðför sé að finna þau ákvæði sem segi til um í hvaða tilvikum heimilt og óheimilt sé að gera fjárnám í fjárhagslegum réttindum. Meginreglan hvað peninga varði birtist í 37. gr. laganna þar sem segi að gera megi fjárnám í peningum, fasteignum, lausafé, kröfu gerðarþola á hendur öðrum eða annarri eign eða réttindum, sem hafi fjárhagslegt gildi og unnt sé að tilgreina nægilega. Að mati sóknaraðila uppfylli peningainnstæða á orlofsreikningi framangreind skilyrði. Meginreglan birtist einnig í 41. gr. laganna en þar sé jafnframt að finna undanþágur frá heimild til að taka peningaeign fjárnámi. Meginreglan fái svo frekari stoð í 2. mgr. 39. gr. laganna þar sem segi að gerðarþoli eigi ekki rétt á að varna því að peningar verði teknir fjárnámi nema þeir verði undanþegnir fjárnámi skv. 41. gr.

Bendir sóknaraðili á að undanþágur 41. gr. laga nr. 90/1989 séu taldar upp í 3 tölulíðum. Sóknaraðili telur að ákvæði þeirra undanþiggi ekki inneign á orlofsreikningi heimild til fjárnáms. Hvorki í lögnum né lögskýringargögnum sé peningaeign sem til sé komin vegna orlofslauna nefnd eða undanþegin fjárnámi sérstaklega. Samkvæmt athugasemdum við 1. tölul. greinarinnar í frumvarpi því sem varð að lögnum eigi hann aðeins við um ótilgreinda fúlgú framfærslufjár sem greidd hafi verið gerðarþola í einu lagi og geti því ekki átt við um greiðslu orlofslauna. Eigi 2. tölul. aðeins við um bætur og geti því heldur ekki átt við. Þá eigi 3. tölul. við um peningaeign sem gerðarþoli þurfi á að halda um skamman tíma til að framfæra sig og þá sem hann sé framfærsluskyldur við. Í athugasemdum við 3. tölul. í frumvarpinu segi: „Með því orðalagi 3. tölul. 1. mgr. 41. gr., að gerðarþoli þarfnist fjárins til framfærslu „um skamman tíma“, er ráðgert að lengd framfærslutímans verði miðuð við þann dag, sem gerðarþoli má næst vænta launaútborgunar eða annarrar greiðslu til þessara þarfa. Yrði að ákvarða fjárhæð, sem hæfileg yrði talin til daglegra framfærsluútgjalda á tímabilinu. Að auki yrði rétt að taka tillit í þessum efnum til væntanlegra útgjalda gerðarþola á tímabilinu af greiðslu húsaleigu, orkukostnaðar og annars sambærilegs, sem telja verður að gerðarþoli þurfi að eiga fyrir til að fyrirbyggja tilfinnanleg velferðarspjöll.“ Að mati sóknaraðila sé með 3. tölul. verið að koma í veg fyrir að gerðarþoli verði tekjulaus til skamms tíma í kjölfarið af aðför eða gjaldþroti eins og í þessu tilviki. Ákvæðið eigi því að meginstefnu við um almenna launaútborgun en ekki orlofslaun. Umræddur orlofsreikningur hefði heldur ekki getað komið í slíkar þarfir þar sem inneign hans hefði ekki getað komi til útborgunar fyrr en í maí árið 2013, u.þ.b. 2 mánuðum eftir úrskurð um gjaldþrotaskipti.

Vísar sóknaraðili til þess að í 45. gr. laga nr. 90/1989 sé að finna sjónarmið um hvenær heimilt sé að gera fjárnám í launum. Þar segi að fjárnám verði ekki gert í kröfu um ógreidd laun eða annað endurgjald fyrir vinnu, nema liðinn sé mánuður frá lokum þess tímabils, sem unnið hafi verið til launanna eða endurgjaldsins. Á

reikningsyfirliti umrædds orlofsreiknings megi sjá að síðasta launagreiðsla inn á reikninginn hafi verið gerð þann 10. desember 2012. Þú MM hafi verið tekið til gjaldþrotaskipta 13. mars 2013. Því megi vera ljóst að meira en mánuður hafi verið liðinn frá lokum þess tímabils sem unnið hafi verið til orlofslaunanna, þegar til skiptanna hafi komið. Þau sjónarmið sem birtist í greininni um heimild til að gera fjárnám í launum séu því til að styðja kröfu sóknaraðila.

Að mati sóknaraðila sé meginreglan um heimild til að gera fjárnám í peningaeign mjög skýr. Til að undanþágum frá meginreglunni verði beitt verði þær að sama skapi að vera mjög skýrar. Sóknaraðili fái ekki séð að í lögum sé að finna undanþágu frá meginreglunni varðandi peningaeign á orlofsreikningi né að þau undanþáguákvæði sem til staðar séu geti verið túlkuð á þann veg.

Sóknaraðili mótmælir því ekki að orlofslaun séu laun í skilningi 1. mgr. 45. gr. laga nr. 90/1989. Engu að síður komi þar skýrt fram að ekki sé óheimilt að gera fjárnám í kröfu um ógreidd laun þegar mánuður sé liðinn frá lokum þess tímabils sem unnið hafi verið til launanna. Það megi vera ljóst að þrotamaðurinn hafi unnið til launanna á tímabilinu frá júní 2012 til desember 2012, sem sé meira en mánuði áður en þrotamaðurinn hafi verið úrskurðaður gjaldþrota. Þar af leiðandi feli 1. mgr. 45. gr. laga nr. 90/1989 ekki í sér bann við fjárnámi í umræddu orlofsfé.

Sóknaraðili mótmælir því alfarið að fjárnám í launakröfu skv. 1. mgr. 45. gr. laga nr. 90/1989 geti í einhverjum tilvikum fyrst verið heimilt eftir að slík krafa verði gjaldkræf. Það sé skýrt tekið fram í athugasemdum við 1. mgr. 45. gr. frumvarps að launakröfur njóti aðeins verndar í einn mánuð frá lokum þess tímabils, sem unnið hafi verið til þeirra og ítrekað sé í sömu málsgrein að verndin sé þannig ekki háð gjalddaga krafanna, heldur vinnutímabili. Engu breyti þó að 3. mgr. 7. gr. orlofslaga kveði á um að orlofslaun skuli greidd á þar til greindu tímabili enda hafi ekki verið unnið til launanna á þeim tíma. Með sömu rökum sé því mótmælt að þrotamaðurinn hafi unnið til launanna á meðan á skiptunum hafi staðið í skilningi 1. tölul. 1. mgr. 73. gr. laga nr. 21/1991, enda hafi hann sannanlega unnið til þeirra á tímabilinu júní 2012- desember 2012.

Mótmælir sóknaraðili þeirri fullyrðingu varnaraðila að 3. tölul. 1. mgr. 41. gr. laga nr. 90/1989 geti ekki átt við um orlofsféð þar sem ákvæðið „*varði að meginstefnu fjármuni sem hafa verið greiddir eða afhentir gerðarþola og hann hefur undir höndum þegar fjárnámssgerðin fer fram*“. Þessi fullyrðing sé órökstudd af hálfu varnaraðila. Orlofsféð hafi sannanlega verið eign þrotamannsins áður en hann hafi orðið gjaldþrota og megi því teljast vera peningaeign hans. Enn fremur segi í athugasemdum við 41. gr. í frumvarpi að lögum nr. 90/1989, að fjárnám megi gera í peningaeign gerðarþola og sé því nánar lýst sem peningaeign, eða sambærileg verðmæti, t.d. óinnleystir tékkar, innstæða á bankareikningi o.fl.

Þá mótmælir sóknaraðili að framfærslusjónarmið 3. tölul. 1. mgr. 41. gr. laga nr. 90/1989 styðji málatilbúnað varnaraðila, enda sé sú fullyrðing með öllu órökstudd af hálfu varnaraðila. Ítrekaður sé fyrri rökstuðningur sóknaraðila fyrir því að framfærslusjónarmið ákvæðisins styðji málatilbúnað sóknaraðila.

Að öllu framangreindu virtu telur sóknaraðili að ljóst megi vera að hvort sem talið sé að umrætt orlofsfé sé peningaeign eða krafa um laun sé í öllu falli ekki óheimilt að gera fjárnám í því og komi það því til skipta í þrotabúinu, sbr. 1. mgr. 72. gr. laga nr. 21/1991. Þar af leiðandi beri að fallast á kröfu sóknaraðila.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili vísar til 2. málsl. 1. mgr. 72. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. og 1. tölul. 1. mgr. 73. gr. sömu laga. Varnaraðili bendir á að við mat á því hvort fjárhagsleg réttindi tilheyri þrotamanninum, sbr. 72. eða 73. gr. laga nr. 21/1991, þurfi að líta til ákvæða III. kafla laga nr. 90/1989 um aðför. Meginregla III. kafla laganna sé sú að gerðarþola skuli, þrátt fyrir víðtækar heimildir gerðarbeiðanda, tryggður réttur til að halda látlaust heimili og hafa tök á því að framfleyta sjálfum sér og öðrum sem hann kunni að hafa á framfæri. Í þeim efnum hafi löggjafinn m.a. lögfest ákvæði um bann við að taka fjárnám í peningaeign ef hún er nauðsynleg til að standa straum af kostnaði um skamman tíma af framfærslu gerðarþola og þeirra, sem hann sé framfærsluskyldur við og ákvæði um bann við fjárnámi í kröfum um ógreidd laun, sbr. 3. tölul. 1. mgr. 41. og 45. gr. laga nr. 90/1989.

Vísar varnaraðili til 45. gr. laga nr. 90/1989. Í athugasemdum í greinargerð við 45. gr. frumvarps til laga um aðför komi fram bann við að fjárnám verði gert í kröfum um ógreidd laun eða annað endurgjald fyrir vinnu, kröfum um eftirlaun, kröfum um laun í uppsagnarfresti eða bótakröfum vegna slita ráðningarsamnings. Þá segi að kröfum þessum sé aðeins veitt vernd um tiltekinn tíma, frá því þær hafi orðið til eða orðið gjaldkræfar. Sé sú takmörkun komin til af því að kröfur sem þessar njóti verndar vegna framfærsluþarfa gerðarþola.

Bendir varnaraðili á að sóknaraðili byggji málatilbúnað sinn m.a. á þeim grundvelli að innstæða á orlofsreikningi þrotamanns sé ekki undanþegin fjárnámi þar sem slíkir fjármunir séu ekki nefndir sérstaklega í þeim ákvæðum laganna sem undanþiggi peningaeign fjárnámi. Varnaraðili mótmælir því og bendir á að orlofslaun séu laun, endurgjald fyrir vinnu í hvaða formi sem greitt sé, sem launþegi fái greidd við töku lög- og kjarasamningsbundins orlofs. Um orlof sé fjallað í lögum nr. 30/1987 um orlof, en í 1. gr. laganna komi fram að allir þeir sem starfi í þjónustu annarra gegn launum skuli eiga rétt á orlofi og orlofslaunum. Réttur launþega skv. lögum nr. 30/1987 sé tvíþættur, annars vegar tryggi hann mönnum rétt til orlofs, þ.e. frí frá störfum sínum og hins vegar laun meðan á orlofi standi. Í 1. mgr. 7. gr. laganna segi að launþegar eigi rétt til orlofslauna í samræmi við áunninn orlofsrétt á síðasta ári, en orlofslaun reiknist sem tiltekið hlutfall af heildarmánaðarlaunum. Í 3. mgr. sömu greinar segi svo að launþega skuli greidd áunnin orlofslaun samkvæmt framanskráðu næstan virkan dag fyrir töku orlofs og greiðist þau miðað við dagvinnutímakaup starfsmannsins eins og það sé fyrsta dag orlofsins. Að teknu tilliti til ofangreinds telji varnaraðili það gefa augaleið að hugtökin laun og annað endurgjald fyrir vinnu eins og þau birtist í ákvæðum 45. gr. laga nr. 90/1989 nái einnig til orlofslauna. Sú skýring sé einnig í fullu samræmi við tilgang og markmið laga nr. 30/1987, enda sé launþegum bæði rétt og skylt að taka sér orlof og þá þurfi þeim að vera kleift að framfleyta sér við töku þess.

Þá bendir varnaraðili jafnframt á að orlofslaun séu einnig meðal þeirra krafna sem Ábyrgðarsjóður launa ábyrgist samkvæmt ákvæðum laga nr. 88/2003 um Ábyrgðarsjód launa, en í 2. gr. laganna segi að starfrækja þurfi Ábyrgðarsjód launa sem ábyrgist greiðslur á kröfum um vangoldin laun, bætur vegna slita á ráðningarsamningi, orlof, bætur vegna vinnuslysa og lífeyrisiðgjöld í bú vinnuveitanda sem hafi staðfestu og reki starfsemi hér á landi.

Vísar varnaraðili til þess að í 45. gr. laga nr. 90/1989 komi fram að fjárnám verði ekki gert í kröfu um ógreidd laun eða annað endurgjald fyrir vinnu, nema liðinn

sé mánuður frá lokum þess tímabils sem unnið hafi verið til launanna eða endurgjaldsins. Fjárnám sem sé tekið skv. 45. gr. laga nr. 90/1989 sé fjárnám í kröfuréttindum, en ekki peningaseðlum sem þrotamaðurinn hafi undir höndum. Samkvæmt 4. gr. laga nr. 30/1987 skuli orlof tekið á tímabilinu 2. maí til 15. september ár hvert. Áunnin orlofslaun skuli greidd næsta virkan dag fyrir töku orlofs nema samið sé um annað, sbr. 4. gr. laga nr. 30/1987. Að mati varnaraðila verði að túlka ákvæði laga nr. 30/1987 um greiðslu orlofslauna með hliðsjón af 45. gr. laga nr. 90/1989 þannig að gjalddagi þeirra sé næsti virki dagur áður en orlof sé tekið. Að mati varnaraðila kæmi því í fyrsta lagi til greina að taka fjárnám skv. 45. gr. laga nr. 90/1989 í kröfu um ógreidd orlofslaun mánuði eftir að orlof hafi verið tekið. Ekki hafi borist sérstök beiðni um útgreiðslu orlofs í tengslum við töku orlofs frá þrotamanninum og því telji varnaraðili að innstæða reikningsins geti ekki verið andlag fjárnáms og sé þ.a.l. réttindi sem tilheyri þrotamanninum sjálfum, sbr. 1. mgr. 72. gr. laga nr. 21/1991, enda enn um að ræða kröfu þrotamanns um ógreidd laun.

Varnaraðili bendir á að þegar bú þrotamanns hafi verið tekið til gjaldþrotaskipta þann 13. mars 2013, hafi krafa þrotamannsins um greiðslu orlofslaunanna ekki verið gjaldkræf, sbr. 4. og 3. mgr. 7. gr. laga nr. 30/1987. Af því leiði að orlofslaunin hafi í fyrsta lagi getað orðið gjaldkræf á tímabilinu 2. maí til 15. september. Af því leiði að orlofslaunin teljist einnig vera fjárhagsleg réttindi sem þrotamaðurinn hafi unnið sér inn á meðan á skiptunum standi og þ.a.l. eigi þau að falla til þrotamannsins, sbr. 1. tölul. 1. mgr. 73. gr. laga nr. 21/1991.

Varnaraðili bendir á hvað varðar tilvísun sóknaraðila til 3. tölul. 1. mgr. 41. gr. laga nr. 90/1989, að ákvæðið varði að meginstefnu fjármuni sem hafi verið greiddir eða afhentir gerðarþola og hann hafi undir höndum þegar fjárnámserðin fari fram. Af framangreindri umfjöllun sé ljóst að tilvísun til ákvæðisins eigi ekki við í máli þessu en þó bendir varnaraðili á að þau framfærslusjónarmið sem liggja að baki ákvæðinu styðji enn fremur við þann málatalilbúnað varnaraðila að orlofslaunin eigi að falla til þrotamannsins.

Að öllu ofangreindu virtu telur bankinn að innstæðan á orlofsreikningnum tilheyri þrotamanninum MM og sé bankanum því ekki heimilt að greiða fjármunina út til þrotabúsins.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að því hvort varnaraðila beri að greiða sóknaraðila innstæðu á orlofsreikningi nr. X.

Samkvæmt a-lið 3. gr. samþykktar fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki tekur nefndin til meðferðar kvartanir sem varða réttarágreining milli fjármálafyrirtækis eða dótturfyrirtækis slíks fyrirtækis annars vegar og viðskiptamanns hins vegar, enda sé samningssamband milli aðila. Í fyrri úrskurðum nefndarinnar hefur því verið hafnað að vísa málum þrotabúa frá nefndinni á þeim forsendum að ekki sé samningssamband á milli þrotabúsins og fjármálafyrirtækis. Hefur þannig verið fallist á að þrotabú geti haft uppi kröfur fyrir nefndinni, a.m.k. að því marki sem þrotamanni var það heimilt fram að uppkvaðningu gjaldþrotaúrskurðar, sbr. úrskurð nefndarinnar í máli nr. 15/2006.

Eins og að framan er rakið lýtur ágreiningur aðila að skyldu varnaraðila til að greiða sóknaraðila innstæðu á orlofsreikningi.

Samkvæmt 1. gr. laga nr. 30/1987 um orlof eiga allir þeir, sem starfa í þjónustu annarra gegn launum, hvort sem þau eru greidd í peningum eða öðrum verðmætum, rétt á orlofi og orlofslaunum samkvæmt reglum laganna. Samkvæmt 7. gr. á launþegi rétt til orlofslauna í samræmi við áunninn orlofsrétt á síðasta orlofsári. Launþega skulu greidd áunnin orlofslaun næsta virkan dag fyrir töku orlofs og greiðast þau miðað við dagvinnutímakaup starfsmannsins eins og það er fyrsta dag orlofsins, sbr. 3. mgr. 7. gr. sömu laga.

Samkvæmt 1. mgr. 72. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. tekur þrotabú skuldarans við öllum fjárhagslegum réttindum sem hann átti eða naut við uppkvaðningu úrskurðar héraðsdómara um að bú skuldarans yrði tekið til gjaldþrotaskipta, nema annað leiði af réttarreglum, eðli réttindanna eða löggerningi sem verður ekki hnekkt vegna gjaldþrotaskiptanna. Ef um einstakling er að ræða má þrotamaðurinn þó halda þeim fjárhagslegu réttindum sem fjárnám verður ekki gert í eða verða undanþegin fjárnámi nema mælt sé sérstaklega á annan veg í lögum. Meðan á gjaldþrotaskiptum stendur eignast þrotabúið þau fjárhagslegu réttindi sem hefðu ella fallið til þrotamannsins, enda hefðu þau ekki verið undanþegin skv. 1. mgr. 72. gr. ef þau hefðu verið komin í eigu hans þegar héraðsdómari kvað upp úrskurð um að búið væri tekið til gjaldþrotaskipta, sbr. 1. mgr. 73. gr. nr. 21/1991. Þetta gildir þó ekki um það sem sem þrotamaðurinn vinnur sér inn meðan á skiptunum stendur, sbr. 1. tölul. 1. mgr. 73. gr. sömu laga.

Samkvæmt 1. mgr. 45. gr. laga nr. 90/1989 um aðför verður fjárnám ekki gert í kröfu um ógreidd laun eða annað ógreitt endurgjald fyrir vinnu, nema liðinn sé mánuður frá lokum þess tímabils, sem unnið var til launanna eða endurgjaldsins.

Orlofslaun þau sem greidd voru inn á orlofsreikning MM, nr. X, eru réttur hans til launa í orlofi, sbr. 1. gr. og 1. mgr. 7. gr. laga nr. 30/1987, fær það einnig stoð í 4. mgr. 51. gr. laga um atvinnuleysistryggingar þar sem mælt er fyrir um að greiðslur í orlofi á því tímabili sem þær eiga við um séu ósamrýmanlegar atvinnuleysisbótum.

Í ljósi þess að innstæða sú sem er á orlofsreikningi nr. X er réttur MM til launa í orlofi tók þrotabú hans ekki við þeirri innstæðu við töku bús hans til gjaldþrotaskipta, sbr. 1. mgr. 72. gr. laga nr. 21/1991, sbr. 45. gr. laga nr. 90/1989. Markmið 1. mgr. 72. gr. laga nr. 21/1991, sbr. 45. gr. laga nr. 90/1989 og 1. másl. 1. mgr. 73. gr. er að kröfur um laun njóti verndar vegna framfærsluþarfa þrotamanns. Orlofsreikningar hafa þá sérstöðu að launagreiðandi stofnar þá einhliða og gerir um leið samning við viðskiptabanka um bindingu fjármunanna þar til taka orlofs hefst, alla jafna í byrjun maímánaðar ár hvert. Með því er tryggt að launþegi njóti launa í orlofi til jafns við aðra mánuði óháð stöðu launagreiðanda á þeim tíma. Ekki verður því talið að fram til orlofstöku megi líta á innstæðu sem greidd laun sem komið geti lánardrottnum launþega til góða við búskipti. Umþrætt innstæða á orlofsreikningi er þannig réttur þrotamanns til launa í orlofi og verður með vísan til framangreinds markmiðs að telja að varnaraðili geti í fyrsta lagi átt rétt til greiðslu innstæðunnar þegar mánuður var liðinn frá því þrotamaður tók orlof sitt, enda eiga launamenn sem starfa í þjónustu annarra rétt á orlofi og orlofslaunum, sbr. 1. gr. laga nr. 30/1987. Yrði fallist á kröfu sóknaraðila yrði þrotamaður án launa í orlofi, tæki hann orlof. Einnig býði önnur niðurstaða upp á mismunun launþega eftir því hvaða aðferð er viðhöfð við greiðslu orlofs, þ.e. annars vegar milli þeirra sem þiggja launagreiðslu eins og þrotamaður og hins vegar þeirra sem taka laun í orlofsmánuði. Ekki liggur fyrir hvenær eða hvort þrotamaður hefur tekið í orlof.

Af öllu framansögðu má ráða að varnaraðila ber ekki að greiða sóknaraðila innstæðu á orlofsreikningi nr. X. Verður því ekki hjá því komist að hafna kröfu sóknaraðila.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, er hafnað.

Reykjavík, 13. desember 2013

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Oddur Ólason

Sérálit Hauks Guðmundssonar

Ég er sammála þeirri niðurstöðu meirihlutans að m.a. í ljósi fyrri úrskurða nefndarinnar verði að játa þrotabúinu rétt til að sækja þau réttindi gagnvart fjármálafyrirtæki sem þrotamaður kann að hafa átt og ljóst er að runnu til búsins. Ég tel hins vegar að ágreiningur sá sem hér er til umfjöllunar sé ekki þess eðlis.

Óumdeilt er að innstæða á orlofsreikningi nr. X tilheyrir ekki varnaraðila, þótt hann hafi ákveðið að greiða innstæðuna ekki út til sóknaraðila. Þá virðist einsýnt að í máli þrotabúsins á grundvelli 171. gr. laga um gjaldþrotaskipti, yrði þrotamaðurinn sjálfur að vera aðili. Verður því ekki litið svo á að kvörtun sóknaraðila varði réttarágreining milli fjármálafyrirtækis eða dótturfyrirtækis slíks fyrirtækis annars vegar og viðskiptamanns hins vegar, sbr. a-lið 3. gr. samþykka nefndarinnar, enda greinir aðila á um það hvort innstæða á tilteknum orlofsreikningi tilheyrir þrotabúi eða þrotamanni. Úr því verður ekki leyst án aðkomu þrotamannsins. Í ljósi þess tel ég óhjákvæmilegt að vísa kröfu sóknaraðila frá nefndinni.

Reykjavík, 13. desember 2013

Haukur Guðmundsson